

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně **Teplárna Liberec, a. s.**, se sídlem Liberec 4, tř. Dr. Milady Horákové 641/34a, zastoupené Mgr. Martinem Pecklem, advokátem se sídlem Praha 2, Italská 27, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, za účasti **ENERGIE Holding, a. s.**, se sídlem Praha 5, Kutvirtova 339/5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 1. 10. 2014, č. j. 59 A 20/2014 - 66,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 1. 2014, č. j. OÚPSŘ 405/2013-330-rozh., bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto společné odvolání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 10. 2013, č. j. SURR/7130/114936/13-Ka, CJ ML 154513/13, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vydáno stavební povolení na stavební úpravy pro

změnu vytápění bytového domu 398 – 403 v Liberci V., Lomená ul. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 1. 10. 2014, č. j. 59 A 20/2014 - 66, byla žaloba zamítnuta.

V odůvodnění svého rozsudku se krajský soud nejprve vypořádal s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečného odůvodnění. Uvedl, že žalobkyně nespecifikovala, jakými námitkami se žalovaný nezabýval, a proto pouze v obecné rovině konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná nepovažuje.

Pokud jde o samotné právní hodnocení věci, krajský soud se především ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobkyně mohla jako účastník řízení vznášet podle § 114 odst. 1 stavebního zákona úspěšně jen námitky poukazující na přímé dotčení jejích práv, tj. práv odpovídajících zákonnému věcnému břemeni přístupu k rozvodovému zařízení v předmětných bytových domech, respektive vlastnických práv, případně hmotných práv plynoucích z energetického zákona. Žalovaný tedy na odvolací námitky žalobkyně reagoval způsobem odpovídajícím možnosti žalobkyně vznášet námitky v předmětném stavebním řízení.

Pokud se žalobkyně domáhala ochrany svého vlastnického práva k soustavě zásobování tepelnou energií v Liberci (dále jen „SZTE“), a to i ve veřejném zájmu, činila tak dle krajského soudu obecně (nespecifikovala, jak se povolené stavební úpravy dotknou její možnosti SZTE či části rozvodného tepelného zařízení užívat, neboť ve správním řízení pouze obecně zmínila snížení účinnosti a provozuschopnosti SZTE, možné technické problémy a případnou změnu hydraulických poměrů. Z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by právo žalobkyně odpovídající věcnému břemeni přístupu mělo být stavebními úpravami omezeno; žalobkyni rovněž nic nebrání ve výkonu vlastnických práv k jejímu zařízení. Z žádného právního předpisu navíc neplyne povinnost správních orgánů ve stavebním řízení zjišťovat, jak se případně změna způsobu vytápění dotkne provozování SZTE jako celku, ani řešit, zda v důsledku povolované změny způsobu vytápění již provozování SZTE nebude pro žalobkyni možné či ekonomické. Krajský soud je toho názoru, že otázka zhoršení provozuschopnosti či efektivity provozu SZTE, případně stoupající cena tepelné energie pro ostatní odběratele, nemohla být řešena v probíhajícím stavebním řízení a nemohla tedy být sama o sobě ani důvodem pro odeprání vydání povolení na změnu způsobu vytápění. Změna způsobu vytápění, spočívající v odpojení bytových domů od SZTE stěžovatelky a připojení na nový zdroj tepelné energie, má svůj soukromoprávní aspekt; předpokládané negativní dopady změny na SZTE nesouvisí s umístěním nového zdroje vytápění, ale až s ukončením odběru tepelné energie ze SZTE v důsledku ukončení soukromoprávního vztahu mezi stavebníkem jako odběratelem a stěžovatelkou jako dodavatelkou tepelné energie. Z uvedeného důvodu krajský soud neprovedl žalobkyní předložený důkaz posudkem o dopadech odpojení objektů v lokalitě Liberec – Františkov od SZTE; nadto zde není krajskému soudu ani zřejmá souvislost s předmětným bytovým domem, jehož se změna vytápění týká.

Nedůvodné jsou dle krajského soudu rovněž námitky týkající se rozporu napadeného rozhodnutí s § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že z Územní energetické koncepce města Liberec ani z Krajské územní

koncepte Libereckého kraje nelze dovodit povinnost využívat v dosahu centrálního zdroje tepla (dále jen „CZT“), respektive SZTE jedině tohoto zdroje a dovodit tak právo žalobkyně, jako vlastníka SZTE, na připojení předmětného bytového domu k SZTE a právo dodávat do tohoto bytového domu tepelnou energii. Uvedený výklad odpovídá přiměřené svobodě volby systému vytápění i závěrům obsaženým ve Stanovisku a metodice k odpojování od centralizovaného zásobování teplem Ministerstva pro místní rozvoj z listopadu 2011.

Krajský soud neshledal ani namítaný nesoulad napadených rozhodnutí s § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), jenž od 1. 9. 2012 nahradil zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a změně některých dalších zákonů (obsahující obdobné ustanovení v § 3 odst. 8), neboť námitky týkající se porušení zájmů chráněných tímto zákonem jdou nad rámec oprávnění žalobkyně vznášet námitky k povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že je žalobkyně právnickou osobou, nemohla být zkrácena v právu na příznivé životní prostředí. Zmiňovaná ustanovení zákona navíc nejsou koncipována k ochraně SZTE žalobkyně a nezakládají jí žádné veřejné subjektivní právo zásobovat fyzické a právnické osoby tepelnou energií, ani právo, aby jako vlastník SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší. Žalobkyně tak nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění jiným způsobem než ze SZTE. Proto soud nevyhověl návrhu na doplnění dokazování žalobkyní označenou listinou, která se vztahovala ke způsobu porovnávání ceny vytápění.

K námitce absence předcházejícího územního řízení krajský soud konstatoval, že ji žalobkyně nespojila s konkrétním tvrzením, jak se tento postup negativně dotkl jejího právního postavení, a proto nebyla shledána důvodnou.

Krajský soud konečně nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že by postup odvolacího orgánu dle § 149 odst. 4 správního řádu nebyl podmíněn odvolacími námitkami a odvolací orgán by musel dle tohoto ustanovení postupovat vždy, přezkoumává-li dle § 89 odst. 2 správního řádu soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, se zákonem. Pokud žalovaný vyhodnotil, že námitky žalobkyně týkající se závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy nesměřují k ochraně jejích věcných práv, nebyl povinen v odvolacím řízení vyžadovat stanovisko nadřízeného orgánu k závaznému stanovisku orgánu příslušnému k jeho vydání. V tomto smyslu se nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného nemůže žalobkyně úspěšně dovolávat ani v soudním řízení, neboť žaloba proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), je prostředkem k ochraně vlastních veřejných práv, nikoliv nástrojem obecné kontroly zákonnosti napadeného správního soudu.

Proti tomuto rozsudku brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá podle stěžovatelky především v hodnocení otázky přípustnosti námitek vznesených stěžovatelkou jako účastníkem stavebního řízení a povinnosti správních orgánů řádně je vypořádat. Stěžovatelka námitkami poukazovala zejména na rozpor stavby, tj. předmětné změny způsobu vytápění, s právními předpisy. Její námitky lze nepochybně podřadit pod námitky proti projektové

dokumentaci dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. I kdyby stěžovatelka připustila výklad krajského soudu, že tyto námitky byly nad rámec stanovený stavebním zákonem, měly se jimi správní orgány přesto zabývat, neboť poukazovaly na zásadní porušení zákona v souvislosti se změnou způsobu vytápění.

Dále stěžovatelka namítla, že stavbou byla přímo dotčena její vlastnická práva k SZTE, neboť odpojením vytápěného objektu od SZTE vzniká v systému řada problémů technického rázu, zejména dochází ke snížení jeho provozuschopnosti z důvodu změny hydraulických parametrů. Tento závěr vyplývá například i ze stanoviska odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 3. 2009, č. j. 36919/09-82, publikovaného ve Stavebně správní praxi, příloze časopisu Urbanismus a územní rozvoj, ročník XII, č. 4/2009, a dále i z posudku vypracovaného pro objekty v lokalitě Liberec – Františkov, kde se nachází další objekty odpojované od SZTE. Tím, že krajský soud navržený důkaz neprovedl, zatížil řízení před ním vedené závažnou procesní vadou, která způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Stěžovatelka dále poznamenala, že mezi povolením výstavby lokální plynové kotelny a odpojením bytového domu od SZTE existuje přímý kauzální vztah. Neobstojí proto argument, že příčinou odpojení je ukončení soukromoprávní smlouvy mezi stěžovatelkou a stavebníkem, neboť to je pouze formálním aktem, podmíněným povolením výstavby lokální plynové kotelny. Práva stěžovatelky nemají pouze soukromoprávní charakter i z toho důvodu, že SZTE je podle příslušných ustanovení energetického zákona zřizována a provozována ve veřejném zájmu. K podání žaloby za účelem veřejného zájmu přitom nejsou oprávněna „typicky“ jenom občanská sdružení, jak uvádí krajský soud. Takový závěr nemá oporu v právních předpisech, a to ani v ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s.

Změna způsobu vytápění má za následek zkrácení hmotných práv stěžovatelky. Jedná se přitom nejen o fyzický zásah do konkrétního potrubí, nýbrž i o dopady na SZTE jako celek (případně její část) v příslušné lokalitě. Ve stavebním řízení byla současně zkrácena i procesní práva stěžovatelky, neboť se správní orgány se nevypořádaly s jejími námitkami o porušení právních předpisů s odkazem na jejich údajnou nepřípustnost. Nesprávné je dále hodnocení krajského soudu, že povolením lokálního plynového kotle zůstane nedotčeno věcné břemeno stěžovatelky k umístění příslušné přípojky. Po přepojení topného systému na lokální kotel se přípojka stane naprosto nadbytečnou, přičemž přetrvávající existence přípojky by přitom neumožňovala pozdější připojení, neboť neužíváním přípojka ztratí způsobilost být užívána k účelu vytápění. Krajský soud podle stěžovatelky nesprávně přistupuje k dotčenosti SZTE v rovině čistě soukromoprávní a zcela přehlíží, že SZTE je soustavou zřizovanou a provozovanou ve veřejném zájmu.

Krajský soud se také nijak nevyjádřil ani k argumentaci stěžovatelky týkající se zcela zjevných rozporů v odůvodnění rozhodnutí žalovaného a jeho srozumitelnosti, pokud jde o posouzení vlivu změny způsobu vytápění na provozuschopnost SZTE. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že v žalobě nerozvedla, jaké skutkové okolnosti měly být z jejího pohledu relevantní při posuzování splnění podmínky ekonomické přijatelnosti zásobování ze SZTE. Takový závěr dle stěžovatelky

nemá oporu ve spise, neboť v žalobě konkrétně uvedla, jaké náklady měly být vzaty v potaz.

Nezákonnost rozsudku dále stěžovatelka spatřovala v nesprávném posouzení splnění podmínek pro odpojení od centrálního vytápění podle § 16 odst. 7 zákon č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a změně některých dalších zákonů, respektive § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší. Změna způsobu vytápění může být povolena pouze tehdy, jestliže je zásobování teplem ze SZTE pro stavebníka ekonomicky nepřijatelné. Tento závěr je potvrzen i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, sp. zn. 1 As 16/2006, a ze dne 19. 4. 2013, sp. zn. 7 As 71/2012, a také stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj („*Změna způsobu vytápění v souvislosti s odpojením soustavy zásobování tepelnou energií – metodická pomůcka odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj*“). Ekonomickou nepřijatelnost zásobování teplem ze SZTE v žádném případě neprokazuje stavebníkem předložený dokument „*Porovnání nákladů na vytápění podle druhu paliva*“. Nezjištění skutkového stavu v řízení před správními orgány tak představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Pokud krajský soud takový postup aproboval, upřel stěžovateli přístup ke spravedlnosti, čímž zasáhl do jejího základního práva dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Podle stěžovatelky dále krajský soud nezákonně posoudil otázku splnění podmínky souladu předmětné změny způsobu vytápění s územní energetickou koncepcí ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona. Podle územní energetické koncepce Statutárního města Liberce pro mimocentrální oblast, kde se nachází i předmětný bytový dům, platí, že „*dodávkové teplo je třeba upřednostňovat všude v dosahu vybudované soustavy CZT. Zemní plyn lze preferovat při splnění podmínek ekonomické a ekologické přijatelnosti v lokalitách nedostupných ze systému CZT.*“ Stavba, kterou má být změněn způsob vytápění předmětného bytového domu, tak v žádném případě nemůže být v souladu s Územní energetickou koncepcí města Liberce (ani s Územní energetickou koncepcí Libereckého kraje), a to již z toho důvodu, že předmětný bytový dům je v současné době na SZTE napojen a je tak v jejím bezprostředním dosahu. Krajský soud pochybil, pokud měl za to, že prvně zmiňovaná územní energetická koncepce (část 3.1.1) obsahuje pouze určitá doporučení z hlediska nakládání s energiemi a nezakládá přímo povinnost využití tepelné energie ze SZTE. Správní orgány tak měly posoudit a náležitě odůvodnit, zda a na základě jakých úvah a důkazů považují provedení předmětné stavby za souladné s územní energetickou koncepcí.

Nesprávně byla posouzena také povinnost stavebního úřadu provést územní řízení podle stavebního zákona. Změna způsobu vytápění by měla významné dopady na okolí, které mohou být komplexně a kvalifikovaně posouzeny právě v územním řízení. Z důvodu jeho absence proto neměly správní orgány provedení stavby povolit.

Nezákonnost napadeného rozsudku tkví dle stěžovatelky také v nesprávném posouzení povinnosti správních orgánů dbát na dodržení jejích procesních práv ve správním řízení a na dodržování základních zásad činnosti správních orgánů. Ve stavebním řízení byla porušena procesní práva stěžovatelky stanovená v § 89 odst. 2, § 149 odst. 4, § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu. I přes upozornění na porušení většiny uvedených ustanovení správního řádu se krajský soud s námitkami uplatněnými v žalobě

nevypořádal, s výjimkou argumentace k § 149 odst. 4 správního řádu, se kterou ovšem stěžovatelka nesouhlasí.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány postupovaly při vydání předmětných rozhodnutí v souladu se zákonem a krajský soud zcela správně žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s kasační stížností stěžovatelky souhlasí, zejména s tím, že ve stavebním řízení ani v navazujícím odvolacím řízení nebylo prokázáno splnění podmínek pro změnu způsobu vytápění (především podmínky ekonomické nepřijatelnosti zásobování ze SZTE), ani soulad změny způsobu vytápění s příslušnou územní energetickou koncepcí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu byly zjištěny následující skutečnosti podstatné pro nyní projednávanou věc: Stěžovatelka je vlastníkem přípojky a části SZTE v Liberci v okolí bytového domu v Liberci V - Kristiánov, č. p. 398 až 403. Dne 30. 7. 2013 podal stavebník – Společenství pro dům 398 až 403, Lomená Liberec žádost o vydání stavebního povolení na stavební úpravy pro změnu vytápění pro předmětný bytový dům, spočívající v umístění 4 plynových kondenzačních kotlů a napojení nových rozvodů topné vody od plynových kotlů do stávajících rozvodů topné vody. Po ústním jednání, spojeném s ohledáním na místě, konaném dne 17. 9. 2013, vydal dne 16. 10. 2013 stavební úřad dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na „*Stavební úpravy pro změnu vytápění pro bytový dům 398 403 v Liberci V., Lomená ul.*“, s tím, že se jedná o instalaci 2 plynových kotlů s plynovým hořákem na zemní plyn ve 2 místnostech ve volných sklepních prostorách předmětného bytového domu. Stavební úřad konstatoval, že žádost o povolení stavby přezkoumal z hledisek dle § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky a dotčenými orgány a zjistil, že uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení, a zvláštními předpisy, a projektová dokumentace splňuje obecné technické požadavky na stavby. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy, jež konkrétně konstatoval. K námitkám stěžovatelky, jdoucím nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, stavební úřad nepřihlédl. K věci samé uvedl, že umístění stávajícího i navrhovaného zařízení je projektovou dokumentací (zpracovanou a autorizovanou oprávněnými osobami) řešeno a popsáno, stavební úřad vycházel ze souhlasných stanovisek příslušných dotčených orgánů, i schváleného územního plánu města Liberce a jeho územně energetické koncepce. Vlastní odpojení od systému CZT není předmětem daného stavebního řízení. V řízení také nebylo prokázáno, že by stavbou bylo přímo dotčeno vlastnické právo stěžovatelky a osoby zúčastněné na řízení, nebo jejich právo odpovídající věcnému břemeni.

Proti rozhodnutí o vydání stavebního povolení podaly stěžovatelka i osoba zúčastněná na řízení společné odvolání, v němž zejména namítaly, že stavební povolení považují za nezákonné, nesprávné a nepřezkoumatelné, a to zejména proto, že si stavební úřad neopatřil dostatečné podklady k tomu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž poklady, jež si opatřil, nesprávně a nedostatečně posoudil. Stavební úřad se ve stavebním povolení nevypořádal se splněním podmínek pro provedení stavby stanovených v energetickém zákoně (soulad stavby s územní energetickou koncepcí), zákoně o ochraně ovzduší (podmínky ekonomické nepřijatelnosti zásobování teplem ze SZTE), stavebním zákoně (podmínky provedení územního řízení), zákoně o vlastnictví bytů (podmínka souhlasu všech vlastníků jednotek se stavbou), a rovněž se souladem stavby s veřejným zájmem. Žalovaný toto odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Zdůraznil, že stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení v odvolání neuvedly žádnou skutečnost, z níž by vyplývala přímá dotčenost jejich (energetickým zákonem zaručených) hmotných práv k existujícímu zařízení v jejich vlastnictví v předmětném bytovém domě povolovanou stavbou a jimi vznesené odvolací námitky tak nesplňují kritéria stanovená § 114 odst. 1 stavebního zákona. Proto tyto námitky přezkoumal pouze z hlediska zákonnosti napadeného stavebního povolení.

Nejvyšší správní soud úvodem předeseílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od SZTE se již opakovaně zabýval a nevidí důvod se od svých dřívějších závěrů obsažených například v rozsudcích ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 57/2014 – 38, ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 As 134/2014 – 34, ze dne 26. 1. 2014, č. j. 1 As 129/2014 – 35, nebo ze dne 23. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014 – 48, jakkoli odchýlit. I v těchto věcech se jednalo o kasační stížnosti stěžovatelky v podstatě stejného obsahu jako nyní projednávaná kasační stížnost, pouze ve vztahu k jiným bytovým domům.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal rozsudek krajského soudu z hlediska namítané nepřezkoumatelnosti, neboť pouze u přezkoumatelného rozhodnutí lze zpravidla vážit důvodnost konkrétních kasačních námitek. Z obsahu kasační stížnosti se podává, že stěžovatelka se dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. K této otázce se zdejší soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, kde uvedl, že *„[n]edostatkem důvodů (...) nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil například i v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130 (publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS), či v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 – 78 (publ. pod č. 523/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným judikatura shledává i rozhodnutí, v němž krajský soud opomene přezkoumat byť jen jednu ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Z judikatury zdejšího soudu se však současně podává, že *„[o]vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“* (rozsudek ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovala stěžovatelka za prvé v tom, že krajský soud neprovedl navrhovaný důkaz – posudek k dopadům odpojení objektů v lokalitě Liberec-Františkov, včetně jeho přílohy. V této souvislosti je nutno upozornit, že za nepřezkoumatelný by bylo možné rozsudek považovat pouze v případě, kdy by neprovedení důkazů nebylo zdůvodněno (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008 - 108). V posuzovaném případě však krajský soud zcela jasně vysvětlil, že dokazování nedoplnil proto, že otázka zhoršení provozuschopnosti či ekonomické efektivity provozu SZTE (což byla skutečnost, kterou měl navrhovaný důkaz prokazovat) nemohla být za daného legislativního rámce řešena v probíhajícím řízení a sama o sobě nemohla být důvodem pro odeprání vydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění (při splnění zákonných podmínek). Dotčení práv stěžovatelky, které měl důkaz prokazovat, bylo totiž podle krajského soudu vyvoláno jinou skutečností, a sice ukončením soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem a následným zastavením dodávky tepelné energie do dotčených bytových domů. Kromě toho, že závěr krajského soudu o neprovedení předmětného důkazu je řádně odůvodněn, Nejvyšší správní soud jej také pokládá za věcně správný (viz níže). Krajský soud se tedy nedopustil ani jiného pochybení tím, že dokazování navrženou listinou neprovedl.

Za další důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku považuje stěžovatelka nevypořádání se s žalobními námitkami, kterými namítala zjevnou nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného a na rozpory v jeho argumentaci, týkající se souladu stavby s veřejným zájmem a posouzení dopadů stavby na SZTE. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že s touto námitkou se sice krajský soud nevypořádal výslovně, nicméně z odůvodnění napadeného rozsudku je jednoznačně seznatelné, že rozhodnutí žalovaného nepovažoval za nepřezkoumatelné, neboť se s jeho závěry k těmto otázkám ztotožnil (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Z rozsudku krajského soudu jasně vyplývá, že otázku souladu stavby s veřejným zájmem a stejně tak její dopady na okolí nemůže stavební úřad řešit k námitce stěžovatelky, neboť taková námitka přesahuje rámec stanovený § 114 odst. 1 stavebního zákona. Dané otázky stavební úřad hodnotil na základě závazných stanovisek dotčených orgánů, která byla předložena spolu s žádostí o vydání stavebního povolení.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani skutečnost, že krajský soud výslovně nereagoval na tvrzené porušení základních zásad předcházejícího správního řízení. Stěžovatelka totiž v podané žalobě namítala porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 4 odst. 4 správního řádu pouze v obecné rovině. Svá tvrzení o porušení procesních práv konkretizovala výlučně ve vztahu k namítanému porušení § 89 a § 149 odst. 4 správního řádu; s těmito řádně uplatněnými žalobními body se krajský soud v rozsudku náležitě vypořádal. Neměl však povinnost vyjadřovat se k porušení základních zásad správního řízení a dohlédávat za stěžovatelku, v čem konkrétně mohla být citovaná ustanovení porušena, neboť pouhé odkazy na právní předpis bez uvedení skutkových, na daný případ individualizovaných, výtek, nelze považovat za řádně formulované žalobní námitky (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publikované pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Lze tedy uzavřít, že námitky stěžovatelky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud se dále věnoval námitce stěžovatelky brojící proti posouzení (ne)přípustnosti jejích námitek, vznesených v postavení účastníka stavebního řízení vedeného dle ustanovení § 108 a násl. stavebního zákona.

Jak vyplývá ze stavebního povolení i z dokumentace stavby, předmětem řízení byla změna dosavadní stavby bytového domu, respektive stavební úpravy jeho části, spočívající v instalaci jiného zdroje vytápění. Na tento způsob změny vytápění dopadá § 77 odst. 5 energetického zákona, který obsahuje speciální úpravu podmínek pro povolení stavby spočívající ve změně vytápění. Podle tohoto ustanovení může být změna způsobu vytápění *provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí.*

Podle první z uvedených podmínek citovaného ustanovení energetického zákona je stavebník oprávněn provést změnu stavby, respektive stavební úpravu spočívající ve změně vytápění, jen na základě stavebního povolení vydaného ve stavebním řízení. To znamená, že žádost o změnu stavby bylo třeba projednat postupem podle ustanovení § 111 až § 115 stavebního zákona, v rámci kterého stěžovatelka mohla podle § 114 odst. 1 zákona uplatňovat svá práva účastníka řízení, která jí plynula z § 109 odst. 1 písm. d) tohoto zákona (podle citovaného ustanovení je účastníkem stavebního řízení *vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena*).

Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení *uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první, se nepřihlíží.* Citované ustanovení tedy neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení podle § 109 odst. 1 stavebního zákona k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství.

Stěžovatelka tedy mohla být dotčena jedině na právech k tepelnému zařízení umístěnému v bytových domech, pokud by na tomto jejím zařízení či technologii byly činěny nějaké zásahy. Ze stavebního povolení a z přiložené dokumentace vyplývá, že změna způsobu vytápění spočívala v instalaci dvou plynových kotlů ve dvou místnostech ve volných sklepních prostorách předmětného bytového domu. V podmínkách stavebního povolení se uvádí, že při provádění stavby nesmí dojít k dotčení stávajícího rozvodného tepelného zařízení SZTE ve vlastnictví stěžovatelky, přičemž plynové kondenzační kotle budou napojeny na stávající rozvody topné vody domu a rozvody teplé vody domu až po odpojení těchto rozvodů od rozvodného tepelného zařízení ve vlastnictví stěžovatelky. Stěžovatelce bude umožněn po dobu stavby přístup ke všem rozvodným tepelným zařízením v domě, z titulu zákonného věcného břemene. Stěžovatelka přitom v odvolání ani v žalobě neuváděla žádné námitky proti projektové dokumentaci, které by se týkaly zásahu do jejího tepelného zařízení či dotčení tohoto zařízení – přípojky ze SZTE do bytového objektu. Námitky porušení svých vlastnických

práv činila pouze v obecné rovině, poukazem na problémy technického rázu, mající vliv na provozuschopnost a funkčnost celé soustavy SZTE. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že se nejedná o důsledky provedení stavebního záměru, nýbrž o důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE (stěžovatelkou) a odběratelem (stavebníkem). Jakkoliv je motivace stavebníka patrná a prováděná změna stavby má zřejmě vést k ukončení smluvního vztahu se stěžovatelkou, jsou tyto skutečnosti na sobě nezávislé. Stěžovatelkou uváděné důsledky zjevně nastanou i v případě, že by byl smluvní vztah ukončen, aniž by byl daný stavební záměr realizován. Mezi realizací stavebního záměru a problémy, které stěžovatelka uváděla, tedy není přímý kauzální vztah. Domnívá-li se stěžovatelka, že by snad právní úprava měla při ukončování smluvního vztahu více pamatovat na dopady na SZTE, není to otázka, kterou by se měly zabývat stavební úřady (popřípadě následně správní soudy) při posuzování povolení stavby.

V této souvislosti lze poukázat také na obdobné závěry vyslovené v rozsudku tohoto soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 92/2013 – 51, dle kterého *„[n]amítá-li stěžovatel, že předmětná přípojka k SZTE ztratí svým neužíváním způsobilost sloužit k vytápění, jedná se dle názoru soudu o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelem a stavebníkem. V této souvislosti je vhodné upozornit na úpravu obsaženou v § 77 odst. 5 věta druhá energetického zákona, dle které ‘veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení těchto změn a rovněž takové náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje’. V žádném případě pak nelze pouze s odkazem na možné znehodnocení části SZTE požadovat, aby stavebník již navždy setrval ve smluvním vztahu se stěžovatelem (dodavatelem tepelné energie).“* Podobný charakter mají také další stěžovatelkou uváděné technické obtíže, které podle ní povedou ke zvýšení nákladů na dodávku tepla.

Krajský soud proto nepochybil, pokud ohledně tvrzených důsledků odpojení bytového domu od SZTE neprováděl další dokazování listinami předloženými stěžovatelkou, která pro podporu svých tvrzení o problémech technického rázu předložila posudek popisující dopady odpojení objektů v lokalitě Liberec - Františkov, včetně přílohy – stanoviska k environmentálním dopadům. Z jeho obsahu vyplývá vyčíslení ekonomických dopadů na provoz tepelné soustavy a míra znečištění ovzduší způsobenou odpojením domů skupiny 1+2+3+4 v lokalitě Františkov. Uvedené však nesouvisí s důvodem, pro který byla stěžovatelka účastníkem stavebního řízení.

Stěžovatelka dále namítá dotčení svého práva z věcného břemene nevyužitím stávající přípojky a její nadbytečnosti. Tato námitka nicméně nesouvisí s jejím věcným právem přístupu k přípojce, neboť jejímu obhospodařování povolené stavební úpravy nebrání. Nelze přisvědčit kasační námitce, že ve stavebním řízení lze vedle fyzických zásahů do soustavy projednávat i dopady na SZTE jako celek v příslušné lokalitě. Ve stavebním řízení nejsou předmětem posuzování žádosti o stavební povolení otázky ekonomické výhodnosti či nevýhodnosti stavby pro stavebníka nebo jiné účastníky řízení. Námitky stěžovatelky poukazující na dotčení SZTE jako celku a na případné (jen odhadované) zhoršení provozuschopnosti a rentability provozu SZTE z důvodů měrných teplotních a tlakových ztrát, které vyvolá nutnost přestavby SZTE, svědčí o dopadu do ekonomické sféry stěžovatelky jako dodavatele, v důsledku ztráty jednoho z odběratelů tepelné energie. Ani v případě, že by se dopady způsobené ztrátou části

odběratelského řetězce promítly do cen ostatních odběratelů tepelné energie ze SZTE, nešlo by o situaci vytvářející veřejný zájem, který by měl být chráněn ve stavebním řízení, nadto stěžovatelkou jako podnikatelským subjektem. Ekonomické zájmy účastníků řízení nemohou být předmětem posouzení ve stavebním řízení.

Stěžovatelkou uplatněné námitky o veřejném zájmu na provozuschopnosti soustavy SZTE a udržení dosavadních nákladů nelze podřadit pod námitky proti projektové dokumentaci stavebních úprav, neboť se týkají zcela jiné roviny zájmů. Je třeba rozlišovat na jedné straně změnu způsobu vytápění z pohledu energetického a stavebního zákona, projednávanou ve (veřejnoprávním) stavebním řízení a na straně druhé soukromoprávní vztah, z něhož vyplývají důsledky spočívající v omezení dodávek tepelné energie do předmětných bytových domů a případně i v omezení provozu SZTE. Je zřejmé, že změna způsobu vytápění není v zájmu stěžovatelky, neboť sníží její dosavadní odbyt tepelné energie. Tento její zájem jako soukromého subjektu není ovšem ve stavebním řízení relevantní a neurčuje postavení stěžovatelky jako účastníka veřejnoprávního řízení. Skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nestaví stěžovatelku (jako soukromého podnikatele s tepelnou energií) do pozice obhájce veřejných zájmů a nedává jí právo oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů.

Žalovaný i krajský soud v dané věci postupovali zcela v souladu s tím, v jakém rozsahu stavební zákon umožňuje kvalifikovaně (odvozeně od hmotných práv) uplatňovat námitky ve stavebním řízení, a řídili se i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten se již v několika svých rozsudcích (například ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 - 71 a ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159), které se týkaly povolení stavby jiného zdroje tepla a jeho využití oproti stávající soustavě centrálního vytápění, vyslovil negativně k možnosti vznášet námitky, které přesahují stavebním zákonem vymezený rámec. Na tuto judikaturu navázaly i rozsudky tohoto soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 - 56 a č. j. 5 As 89/2013 - 50, jež se týkají obdobného případu změny vytápění z vlastního plynového zdroje v jiných bytových domech a ukončení využívání SZTE ve vlastnictví stěžovatelky. V těchto rozsudcích Nejvyšší správní soud opětovně konstatoval, že smyslem účastenství stěžovatelky v řízení podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona má být ochrana jejich věcných práv k nemovitosti, nikoliv ochrana jejich podnikatelských záměrů, ekonomických zájmů a dosavadních investic do SZTE, včetně případných investic do rekonstrukce či modernizace části rozvodného tepelného zařízení.

Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatelka si je uvedených právních náhledů na své procesní postavení vědoma, má však za to, že svými námitkami nepřesáhla zákonem vymezený rámec, neboť své oprávnění pro jejich uplatnění dovozuje ze speciálních zákonů - z energetického zákona a ze zákona o ochraně ovzduší. Nejvyšší správní soud se proto zabýval i tím, zda tyto zákony nepřiznávají stěžovateli práva uplatňovat ve stavebním řízení i jiné námitky, než ty, které jí přísluší dle stavebního zákona.

Podle ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona je nezbytné projednat změnu vytápění stavby ve stavebním řízení. To znamená, že energetický zákon ve své první podmínce - provedení stavebního řízení - nedává stěžovateli více práv, než má ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, v závislosti na důvodech svého

účastenství. Stěžovatelka dále nemůže dosáhnout uplatnění svých námitek nad zákonný rozsah daný přímým dotčením na právech ani z hlediska druhé podmínky energetického zákona, jíž je souhlas orgánů ochrany životního prostředí. Ani v intencích otázek životního prostředí není stěžovatelka v pozici ochránce veřejného zájmu, neboť ten hájí příslušné orgány státní správy. Stěžovatelka není v kvalifikovaném postavení subjektu, jemuž je ochrana veřejného zájmu za určitých podmínek svěřena přímo zákonem, jako je tomu u občanských sdružení chránících přírodu a krajinu. Ochrana životního prostředí, garantovaná jednotlivými zvláštními právními předpisy, byla v řízení zajištěna ve spolupráci s dotčenými správními orgány prostřednictvím souhrnného vyjádření (stanoviska) Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, ze dne 28. 6. 2013 z hlediska ochrany jednotlivých složek životního prostředí, včetně ochrany ovzduší a závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, oddělení odpadů a ovzduší, ze dne 13. 5. 2013, jímž byl dán souhlas k umístění a povolení stacionárních zdrojů znečišťování ovzduší – dvou plynových kondenzačních kotlů v bytovém domě Legií 736, Liberec XIV. Konečně, ani otázka souladu povolované stavby s energetickou koncepcí nemůže být předmětem námitek stěžovatelky ve stavebním řízení, neboť i zde platí, že nikterak nesouvisí s důvodem, pro který byla stěžovatelka účastníkem stavebního řízení a od něhož je nutno odvozovat její žalobní legitimaci ve správním soudnictví (viz již zmiňovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013 - 56).

Konkrétními kasačními námitkami, směřujícími do postupu správních orgánů v rozporu s ustanoveními energetického zákona či zákona o ochraně ovzduší, se proto Nejvyšší správní soud nezabýval. Jak již bylo výše vysvětleno, stěžovatelka v těchto otázkách nemůže být dotčena na svých hmotných právech, proto uvedené námitky nemohou být důvodné.

Na základě závěrů shora uvedených lze tedy konstatovat, že krajský soud otázku přípustnosti námitek stěžovatelky ve stavebním řízení posoudil správně.

Výše uvedené hodnocení kasačních námitek stěžovatelky ve svém výsledku zakládá neoprávněnost její další námitky o porušení procesních předpisů a práv, která pro ni vyplývají z § 89 odst. 2 správního řádu (právo na odvolací přezkum v souladu s právními předpisy) a § 149 odst. 4 správního řádu (povinnost přezkumu závazných stanovisek nadřízeným správním orgánem). Krajský soud ve vztahu k namítanému porušení § 149 odst. 4 správního řádu správně dovodil, že nebyla-li stěžovatelka oprávněna hájit veřejné zájmy a nesměřují-li její odvolací námitky týkající se nezbytnosti přezkumu uvedených stanovisek nadřízeným správním orgánem k ochraně jejích věcných práv, nestíhala žalovaného povinnost iniciovat přezkumné řízení uvedených stanovisek. K obecné námitce stěžovatelky stran porušení základních zásad správního řízení (§ 2, § 3 a § 4 správního řádu), je nutné zopakovat, že pouhé odkazy na právní předpis bez uvedení skutkových, na daný případ individualizovaných výtek, nelze považovat za řádně uplatněné kasační námitky (k tomu srov. již citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikované pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Důvodnou pak není ani námitka, že v dané věci mělo být v souladu s § 81 stavebního zákona vedeno územní řízení.

Podle ustanovení § 81 odst. 1 stavebního zákona *rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území stanoví podmínky pro změnu užívání stavby, která má vliv na životní prostředí nebo nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu*. Podle odst. 2 tohoto ustanovení *rozhodnutí o změně vlivu užívání stavby na území vyžadují takové změny v užívání stavby, pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí nebo mají nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu*.

Změna způsobu vytápění představuje změnu dokončené stavby, neboť vytápění stavby je její nedílnou součástí a spolu s další technickou vybaveností zajišťuje využití stavby tak, jak byla realizována a kolaudována. V souzené věci změna stavby naplňuje znaky stavební úpravy podle ustanovení § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, neboť jejím provedením bude nadále zachováno její půdorysné a výškové ohraničení (nejde o nástavbu) dotčeného bytového domu. Z důvodu povahy předmětné změny stavby, u níž by dle ustanovení § 96 odst. 2 písm. c) stavebního zákona obecně postačoval územní souhlas, i s přihlédnutím k tomu, že energetický zákon v ustanovení § 77 odst. 5 nutnost vedení územního řízení pro povolení změny způsobu vytápění nepředpokládá, nelze pro tvrzení stěžovatelky nalézt zákonnou oporu. Nadto nelze přehlédnout, že krajský soud při vypořádání této námitky poukázal na fakt, že vydaným povolením ještě nedochází k odpojení předmětného domu od SZTE, čímž *implicitně* odpověděl na tvrzení stěžovatelky, že tímto rozhodnutím dochází k zásahu do technické infrastruktury (viz výše konstatovaná dikce ustanovení § 81 stavebního zákona). Tento závěr krajského soudu stěžovatel v kasační stížnosti výslovně nerozporuje.

Stěžovatelka konečně namítala i nedostatečné vypořádání splnění podmínky ekonomické nepřijatelnosti zásobování teplem ze SZTE dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší ve správním řízení. Nejvyšší správní soud především uvádí, že tato námitka s ohledem na výše popsané meze účastnických práv stěžovatelky není na místě. Pro úplnost lze nicméně dodat, že otázku ekonomické (ne)přijatelnosti dosavadního zásobování teplem ze SZTE v porovnání s ekonomicky výhodnějším zásobování teplem z vlastního zdroje stavebníka je povinen vyhodnotit stavební úřad. Žalovaný k tomu uvedl, že z kalkulace ceny pro porovnání nákladů na změnu způsobu vytápění předmětného bytového domu vyplývá, že vytápění vlastní plynovou kotelnou v domě bude pro vlastníky bytů oproti vytápění ze SZTE ekonomicky výhodnější. Jak již bylo zdejším soudem judikováno (viz rozsudek ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 57/2014 – 38), ekonomickou přijatelnost změny způsobu vytápění je nutné posuzovat z hlediska práv stavebníka, neboť vůči jeho osobě zákon o ochraně ovzduší v § 16 odst. 7 stanoví benevolenci přechodu na jiný zdroj vytápění. Energetický zákon tedy neukládá ekonomické posouzení přijatelnosti zásobování teplem ze SZTE nebo ze stacionárního zdroje provozovateli SZTE, a proto mu ani nemůže zakládat procesní právo účastníka řízení uplatňovat námitky proti tomu, jakým způsobem ekonomicky přijatelnější řešení zásobování teplem prokazuje stavebník. Krajský soud tak správně vyhodnotil, že pokud nemohly být ekonomické zájmy stěžovatelky v řízení zohledněny, nemůže namítat ani nesprávný způsob doložení nákladů na vytápění z jiného zdroje. Ani tato námitka proto není důvodná.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů účastníků řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž v tomto řízení jí žádná taková povinnost uložena nebyla, rozhodl zdejší soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu